

Király Áron felkönyökölt a szalmapárnán s elmosolyodott keserűesen.

— Ropog...

— Ropoghat már... ideje.

Kisvártatva utánatette.

— Viszi az ancugot. A tengerbe.

Kicsit sóhajtottak. Néztek a lámpába.

Jó sokáig néztek, mert virradóra járt már, mire Pap Dénes leszűrte a mondandóját. Átváltott a másik könyökére s odaszólt.

— Hát, két falat kenyérre kenődtünk fel tudja-e. Két kis falatkára.

Király Áron megdörzsölte a gyulladásos szemét.

— Azt is más ette meg. Azt is. Örökkéig más eszi meg azt a falat kenyeret.

Künn az ajtó előtt, a markába huhogott az őr — elállhatott a fegyverszíjjon — s egy nap kezdődött.

Török Sándor.

HOLDAS ÉJI ÁLOM.

*A Hold tányérrózsája éji csöndben
kinyílik s fényes, nagy virágba szökken
s körulte a csillagbimbósereg
ezüstösen pislogva szendereg.*

*Amott túl kéken alszanak az erdők,
magukra húzva jól a lomha felhőt;
a büszke, néma hegyorom pedig
a jellegek fölé emelkedik.*

*Ám ellenére a vén hegykirálynak
ezerszer magasabbra szökve szállnak
az én botor, vad, lázas álmaim
a lelkem nekilendült szárnyain.*

*S ott fönny vágyó lelkem feléd kitárom,
sugárhúrú Hold búvszavú gitárom
s dala a messzi, alvó városon
az ablakodon hozzád beoson.*

*Látlak... fehéren... bár az éj beárnyal
s lantomról tépelt kósza holdsugárral
megcsiklandom puha, fehér nyakad...
S kebledre símul kibontott hajad.*

*S míg ágyad telehintve, ó, te drága,
— be szép csillaghullás! szól, aki látja —
rád ezüst csillagbimbókat dobok:
álmodban édes ajkad mosolyog.*

Haraszthy Lajos.